

3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy okoliczność, że pozwany wdał się w spór przed sądem, który w przeciwnym razie na podstawie rozporządzenia nie miałby jurysdykcji w sprawie dotyczącej ubezpieczenia, może być uznana za umowę dotyczącą jurysdykcji w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 27 marca 2009 r. — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg

(Sprawa C-115/09)

(2009/C 141/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V.

Strona pozwana: Bezirksregierung Arnsberg

Przypozwana: Trianel Kohlekraftwerk Lünen GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 10a dyrektywy 85/337/EWG⁽¹⁾ w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE⁽²⁾ wymaga, aby organizacje pozarządowe, które domagają się dostępu do wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego, którego prawo administracyjne procesowe wymaga podniesienia naruszenia prawa, mogły podnieść naruszenie wszystkich przepisów dotyczących ochrony środowiska właściwych dla zatwierdzenia projektu, a zatem także tych przepisów, które zostały ustanowione wyłącznie w interesie ogółu, a nie przynajmniej również dla ochrony dóbr prawnych jednostek?
2. W przypadku nieudzielenia na pytanie pierwsze bezwarunkowej odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 10a dyrektywy 85/337/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE wymaga, aby organizacje pozarządowe, które domagają się dostępu do wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskiego, którego prawo administracyjne procesowe wymaga podniesienia naruszenia prawa, mogły podnieść naruszenie takich przepisów dotyczących ochrony środowiska właściwych dla zatwierdzenia projektu, które mają podstawę bezpośrednio w prawie wspólnotowym albo które transponują wspólnotowe przepisy prawa ochrony środowiska do prawa wewnętrzkrajowego, a zatem także tych przepisów, które zostały ustanowione wyłącznie w interesie ogółu, a nie przynajmniej również dla ochrony dóbr prawnych jednostek?

- a) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi zasadniczo twierdzącej:

Czy wspólnotowe przepisy prawa ochrony środowiska muszą spełniać określone wymogi co do treści, aby mogły zostać zaskarżone?

- b) W przypadku udzielenia na pytanie 2a odpowiedzi twierdzącej:

O jakie wymogi co do treści (np. bezpośrednia skuteczność, cel ochronny, cele) chodzi?

3. W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy organizacji pozarządowej przysługuje takie wychodzące poza wymogi prawa wewnętrzkrajowego roszczenie o dostęp do wymiaru sprawiedliwości bezpośrednio na mocy dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40–48.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji; Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17–25.

Odwołanie od wyroku (Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba)) wydanego w dniu 14 stycznia 2009 r. w sprawie T-162/06 Kronoply GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 31 marca 2009 r. przez Kronoply GmbH, dawną Kronoply GmbH & Co. KG

(Sprawa C-117/09 P)

(2009/C 141/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Kronoply GmbH, dawna Kronoply GmbH & Co. KG (przedstawiciele: R. Nierer i L. Gordalla, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie T-162/06;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 września 2005 r. w sprawie pomocy państwa C 5/2004 (wcześniej N 609/2003) uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc, którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego zawartego w drugiej części wniosku, przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji w celu ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i odwołania, a w szczególności kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku, którym Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę wnoszącą odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 września 2005 r. uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc, którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz Kronoply GmbH & Co. KG. Zgodnie z zaskarżonym wyrokiem Komisja słusznie uznała, iż sporna pomoc nie wymaga od beneficjenta ani zaoferowania czegoś w zamian, ani wkładu w cel stanowiący przedmiot wspólnego zainteresowania i że wobec tego była to pomoc operacyjna na pokrycie bieżących kosztów, która nie mogła zostać zatwierdzona. Sąd uznał, iż sporna pomoc nie była konieczna, gdyż dotyczyła jedynie budowy zakładu produkcyjnego, że mimo to była przedmiotem wcześniejszego zgłoszenia i że projekt inwestycyjny został zrealizowany w całości ze środków stanowiących pomoc przyznaną w konsekwencji pierwszego zgłoszenia i to jeszcze przed drugim zgłoszeniem spornej pomocy.

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie odwołania, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z art. 87 ust. 3 lit. a) i lit. c) WE, z wytycznymi w sprawie krajowej pomocy regionalnej, przyjętymi dla realizacji celów tego artykułu i z wielosektorowymi ramami pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych z 1998 r. W związku z tym zarzuca ona również Sądowi naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.

Naruszenie art. 87 ust. 3 lit. a) i c) WE polega na dokonaniu przez Sąd błędnej wykładni i oceny kryterium konieczności i efektu zachęty.

Jeśli chodzi o ocenę konieczności spornej pomocy, Sąd w niewłaściwy sposób ograniczył zakres stosowania art. 87 ust. 3 WE, uznając w sposób niezgodny z prawem, że beneficjent w odniesieniu do danego projektu inwestycyjnego mógł zgłosić tylko jedną pomoc i że każde nowe zgłoszenie powinno dotyczyć nowego projektu inwestycyjnego. Ponadto Sąd dokonał oceny konieczności, przyjmując jako punkt wyjścia datę, która z jednej strony była zupełnie nieistotna w kontekście decyzji wnoszącej odwołanie o dokonaniu inwestycji i na którą z drugiej strony nie miała ona żadnego wpływu. Istotną datą była w opinii Komisji i Sądu data notyfikacji spornej decyzji Komisji przez państwo członkowskie. Kierując wniosek o przyznanie pomocy do władz krajowych, wnosząca odwołanie uczyniła wszystko, co było konieczne i co pozostawało w jej mocy, w odniesieniu do stwierdzenia istnienia konieczności. Wnosząca odwołanie nie ma żadnego wpływu na datę notyfikowania pomocy Komisji. Logiczną konsekwencją takiego stanowiska Sądu i Komisji byłby brak konieczności zatwierdzenia pomocy w odniesieniu do wszelkich projektów, skoro decyzja Komisji dotycząca zgodności bądź niezgodności pomocy ze wspólnym rynkiem ma miejsce dopiero po zrealizowaniu lub zakończeniu projektu.

Należy również zauważyć, że wnosząca odwołanie nie mogła bezpośrednio zaskarżyć decyzji Komisji dotyczącej uprzednio notyfikowanej pomocy. Gdy Komisja stwierdza zgodność ze wspólnym rynkiem pomocy, której kwota jest jednak niezgodna z wnioskiem beneficjenta pomocy skierowanym do władz

krajowych, nie może on zaskarżyć przed Sądem Pierwszej Instancji korzystnej dlań decyzji. Upływ czasu pomiędzy pierwszą decyzją Komisji zatwierdzającą uprzednią pomoc i notyfikacją spornej pomocy wiązał się z wyczerpaniem przez wnoszącą odwołanie wszystkich dostępnych jej środków odwoławczych i prawnych, które w jej mniemaniu przysługiwały jej w odniesieniu do pisma Komisji dotyczącego odmowy zmiany pierwszej decyzji zatwierdzającej. Fakt, iż Republika Federalna Niemiec notyfikowała sporną pomoc dopiero po zrealizowaniu projektu inwestycyjnego wynika wyłącznie z zaistnienia sporu incydentalnego co do kwalifikacji tego pisma Komisji. W związku z tym argument, iż projekt inwestycyjny został już zrealizowany nie może stanowić podstawy oceny konieczności.

Jeśli chodzi o kryterium efektu zachęty, Sąd celowo pozostawił tę kwestię otwartą. Nawet przy założeniu, że wbrew opinii wnoszącej odwołanie, konieczność i efekt zachęty są uznawane za odrębne przesłanki zatwierdzenia, w niniejszej sprawie obie te przesłanki zostały spełnione.

W pkt 4.2 akapit trzeci wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej przewidziano, że kryterium efektu zachęty zostaje spełnione jeżeli beneficjent złożył wniosek o przyznanie pomocy przed rozpoczęciem prac nad danym projektem. W tym zakresie, jak wskazano powyżej, istotny jest jedynie wniosek skierowany do władz krajowych. Wnosząca odwołanie złożyła ten wniosek przed rozpoczęciem prac, a więc spełniła to kryterium. Sąd nie wziął tego pod uwagę, naruszając tym samym nie tylko art. 87 WE, lecz również wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej.

Zaskarżony wyrok jest ponadto sprzeczny z wielosektorowymi ramami pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych i z zasadą równego traktowania z uwagi na fakt, iż Sąd zatwierdził niespójną praktykę Komisji w zakresie oceny rynku. W ramach procedury notyfikacji w zakresie uprzedniej pomocy, Komisja wskazała, że przyjęła współczynnik 0,75 jako wartość czynnika „stanu konkurencji” dla rynku odpowiednich produktów, by zaledwie trzy tygodnie później dokonać w innej decyzji odmiennej oceny tego samego rynku i uznać za zgodny z wielosektorowymi ramami pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych współczynnik 1,0. Choć Komisja dysponuje dużym zakresem uznania w odniesieniu do oceny gospodarczej stanu faktycznego, jest ona jednak ograniczona z uwagi na fakt, że rynki jednakowych produktów są jednakowe, zwłaszcza w sytuacji, gdy oceny rynków dla tej samej grupy produktów dokonuje się w odstępie trzech tygodni.

Kolejne naruszenie prawa przez Sąd polega na nieuwzględnieniu w najmniejszym stopniu argumentu wnoszącej odwołanie, iż była ona zobowiązana do ukończenia projektu w terminie 36 miesięcy od złożenia wniosku, pod rygorem utraty całości pomocy. Nie można czynić jej zarzutu z wywiązania się z tego zobowiązania. Działanie takie stanowi naruszenie art. 87 WE, jak również zasady, zgodnie z którą Komisja powinna działać z uwzględnieniem reguł zarządzania pomocą, którą przyznaje i realizuje.